

sat i puljeyobbet, idet man har et stort behov for arbejdskraft. Og mange kommuner har bare givet gamle jobtilbudsstillinger et nyt navn uden at gå dem efter i sømmene.

Der er hverken kurser, samtaler, opfølgning eller førsteret i forhold til at søge ordinære stillinger, sådan som ideen også oprindeligt var. Jobbet har karakter af opbevaring.

Mange af de ansatte puljeyobber giver udtryk for, at puljeyobbet ikke er noget rigtigt job. Det at skulle arbejde for dagpenge giver en andenrangs status. Man kan ikke bruge puljeyobbet til noget i forhold til en ansættelse på ordinær virksomhed. Man skal i hvert fald skjule over for arbejdsgiveren, at det var et puljeyob, man var ansat i, ellers kan det blive betragtet, som om man ikke er egnet til almindeligt job.

For nogle medfører puljeyobbet tab af selv-værd og en resignation, fordi de mister troen på, at deres arbejdskraft har nogen værdi. For de fleste er situationen præget af usikkerhed, stress i forhold til den stramme deadline for at skaffe sig ordinært job og angst for at ryge på kontanthjælp.

For størstedelen af puljeyobpersonerne er fremtiden usikker. På arbejdspladserne kan man ikke garantere faste job, heller ikke selv om både arbejdspladsen og den ledige er glade for hinanden. Mange ledere mener, at personerne, som er i ordinære job, altid vil være bedre stillet i en jobsøgning end personer, der har været i puljeyob. Alt dette er ifølge Socialforskningsinstituttets undersøgelse af puljeyobordningen.

Hvad er det for et arbejdsmarked, vi har skabt, som vi fortsætter med at udbygge? Oprettelse af en jobbank vil netop vende den modsatte vej og prøve at sikre rigtige stillinger med normale løn- og arbejdsforhold til f.eks. de offentlige opgaver, hvor der er en så skrigende mangel på personale: udvidelse af den kommunale hjemmehjælp, oprydning efter miljøproblemer og projekter, der integrerer personer med nedsat arbejdsevne på arbejdsmarkedet.

Og for kommuner og institutioner giver jobbanken en oplagt mulighed til at udvide den offentlige service, som der også er så stort behov for. For staten kan der så blive et mindre overskud, da udgifterne på 160.000 kr. mere end modsvares af de sparede dagpenge.

Forslaget er altså et forslag om, at man omdefinere de brugte midler, som man i forvejen har afsat på finansloven til at sikre beskæftigelse for folk, der er uden arbejde, fra at være ak-

tiveringsmidler, fra at være dagpenge til at være et spørgsmål om at udvide en egentlig jobfunktion.

Det er underligt, synes jeg, at diskussionen kan gå så meget galt i byen, at nogle kan opfatte det som et ønske om fortsat aktivering, ja, op til 5 års aktivering, som ministeren foreslog det. Det har aldrig stået i forslaget og har aldrig været meningen.

Meningen er lige præcis at konvertere aktiveringsstillinger til rigtige job, helt normale, rigtige job. Der er jo en absurd situation, at man står op om morgenen, går hen på arbejde, men udfører det samme job, som den, der står ved siden af, udfører, og så er det bare ikke rigtigt arbejde. Det er den modstrid, det er den situation, som vi må søge at løse på den her facon.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløhedskasser.

Af Rikke Hvilshøj (V), Knud Erik Kirkegaard (KF), Mogens Andreasen (DF) og Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(FremSAT 21/10 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Beslutningsforslaget er endnu en kopi, en kloning, af beslutningsforslag B 104 fra maj 1996, der blev gentaget som B 114 fra april 1997 og derefter som B 43 fra oktober 1997.